

LBRIS

We know
books

Ajutorul lui Moș Crăciun

O poveste de Kai Haferkamp
Cu ilustrații de Ute Thönißen

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

La o fermă aflată foarte, foarte departe de oraș trăia un mic ponei. Poneiul era nespus de trist pentru că ceilalți cai de la fermă erau mari și aveau un păr cafeniu deschis sau chiar alb, care strălucea în lumina soarelui ca mătasea. Poneiul, însă, cu excepția unei pete albe ca neaua de pe nas, era brun, avea o coamă sălbatică și o blană aspră, zburlită. Când copiii de la oraș veneau să călărească la fermă, caii mari alergau elegant, în timp ce poneiul mic, cu picioarele lui scurte, se chinuia să țină pasul cu ei. Iar când fermierul lăsa caii să iasă în padoc, oamenii priveau de obicei caii mari cum se jucau și le admirau puterea și rezistența.

Așa se face că micul ponei brun se simțea teribil de urât. Și pentru că nu-i plăcea deloc cum arăta, curând n-a mai vrut să aibă de-a face cu oamenii și cu caii mari.

Devenise atât de încăpățânat încât niciun copil nu mai voia să-l călărească. Și pe pajiște prefera să stea singur.

„De ce nu pot să fiu și eu asemenea cailor mari?” se tot întreba el. „De ce nu pot avea și eu un păr minunat, alb, cu firul subțire? Cât de frumoasă ar fi viața mea atunci...” Și poneiul visa să alerge mândru pe pășune cu un păr alb, mătăsos și să fie iubit de caii cei mari și de oameni.

Fermierul a observat că poneiului său nu-i mergea prea bine, așa că îl îngrijea pe căluț cu mare dragoste. I-a dat cea mai frumoasă boxă din grajd, cea din colțul îndepărtat, cu o fereastră de unde se vedea pajiștea – dar poneiul credea că acum caii mari nu vor să aibă de-a face cu el pentru că stă de unul singur. Fermierul țesăla poneiul mult mai des decât pe caii cei mari și cu mai mare atenție – dar poneiul bănuia că fermierul făcea asta deoarece și lui i se părea că părul poneiului stă în dezordine și își lăsa trist capul în jos.

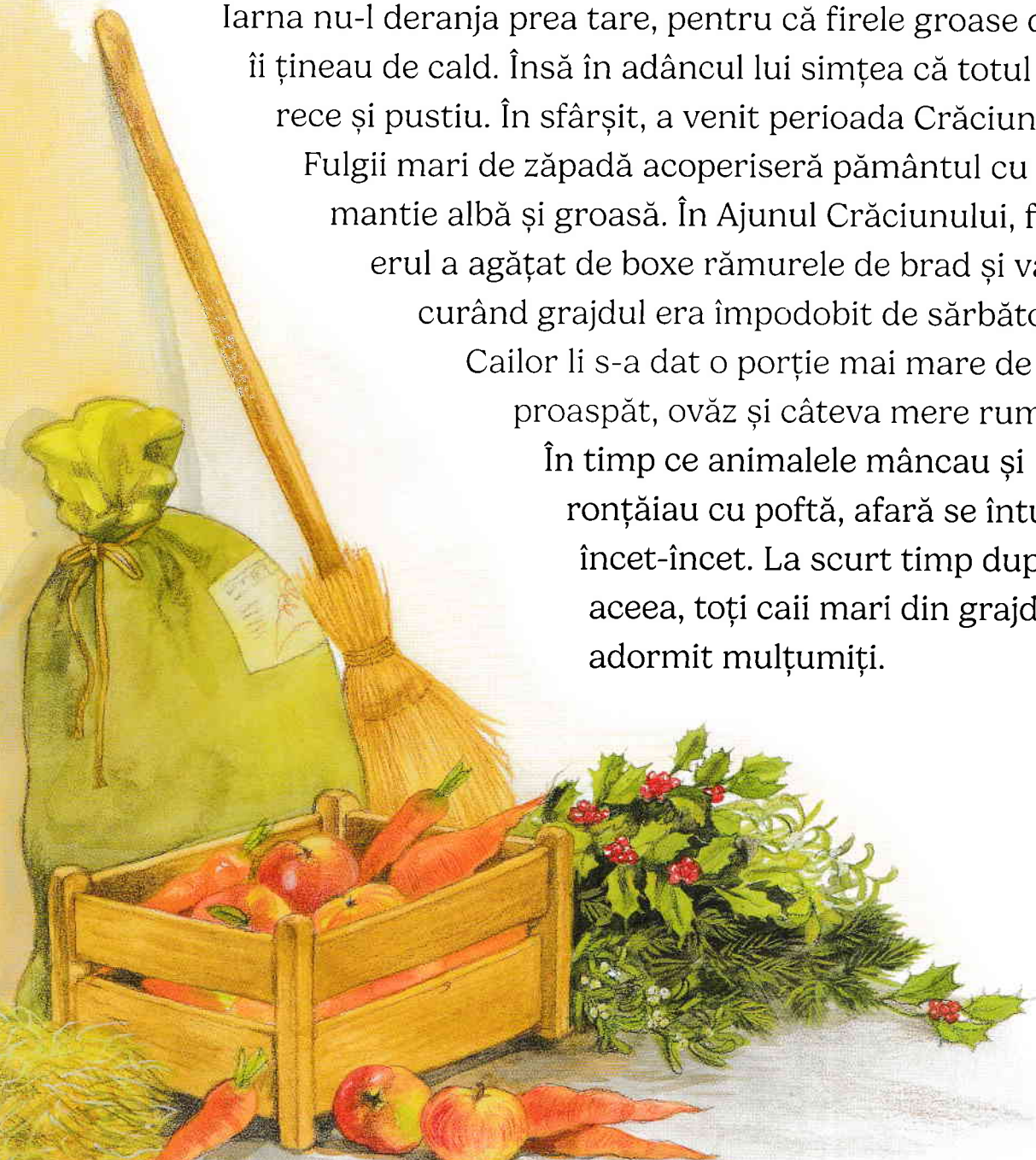
Așa au trecut vara și toamna. Zilele erau tot mai reci și în cele din urmă se făcuse atât de frig, încât cailor le plăcea să se strângă laolaltă noaptea în grajd ca să se încălzească. Doar micul ponei stătea singur în boxa lui și privea afară.

Iarna nu-l deranja prea tare, pentru că firele groase de păr îi țineau de cald. Însă în adâncul lui simțea că totul era rece și pustiu. În sfârșit, a venit perioada Crăciunului.

Fulgii mari de zăpadă acoperiseră pământul cu o mantie albă și groasă. În Ajunul Crăciunului, fermierul a agățat de boxe rămurele de brad și vâsc și curând grajdul era împodobit de sărbătoare.

Cailor li s-a dat o porție mai mare de fân proaspăt, ovăz și câteva mere rumene.

În timp ce animalele mâncau și ronțăiau cu poftă, afară se întuneca încet-încet. La scurt timp după aceea, toți caii mari din grajd au adormit mulțumiți.

Doar micul ponei brun abia se atinsese de mâncare și privea în amurg, pierdut în gânduri. Deodată a auzit un foșnet ciudat și un zornăit. Un zornăit care se auzea tot mai tare și în cele din urmă s-a transformat în clinchet de clopoței. Micul ponei nu auzise în viața lui un sunet atât de delicat și de frumos! Parcă era un echipaj al unei sănii cu mulți cai — o sanie care părea să plutească tăcută peste zăpadă! O sanie zburătoare?

„Nu, așa ceva nu există!” s-a gândit poneiul, scuturând din cap. „De unde mi-o fi venit o asemenea idee?”